

Szívügyeimről

Orosz István nem érti, miként támogathatom szívből a koalíciót, amelynek kádári értékrendhez ragaszkodó, spiclimentegető politikáját nyilvánvalóan utálom. Cikkében (MH, dec. 28.) ezt az ellentmondást váratlanul megnyilatkozó vallásos érzéseimmel magyarázza. Bármilyen lesújtó is véleményem a koalícióról, vallássósságból ragaszkodom hozzá egy másik, prevallásos indulatom következményeképpen. Mint-hogy „démonizálom” politikai ellenfeleimet, vallásos irracionális-mussal csimpaszkodom a koalícióba, mely távol tartja a hatalomtól démonaimat. A legjobb az lenne, ha rációból sem állnék a koalíció mellé, de ha már mellé állok, sugallja Orosz István, akkor „fél szívvel”, „kelletlenül”, „kénytelen-kelletlen” vagy „jobb híján” tegyem ezt, nem pedig „szívből”.

Mielőtt nyíltan vallanék szívügyeimről, hadd idézzek egy passzust Kant példázata című cikkemből (MH, 2002. júl. 10.). Ebben a Medgyessy-botrány kapcsán kifejtettem, hogy „a szocialista pártban igen gyengén és szelektív módon működik a kritikai érzék, ha a pártállami múlt megítélése kerül napirendre. Ez a tény joggal hangolja le a rendszerváltozás következetes híveit. Másrészt a szocialista párt – a magyarországi jobboldal politikai erőivel ellentétben – nem fenyegeti demokratikus intézményrendszerünket, és távol tartja a hatalomtól a Nemzet és a Faj kergebirkáit. Bele kell tehát törődnünk a kisebb rosszba”. Legalább öt cikkben variáltam azóta ezt az álláspontomat, ez itt a hatodik. Mindből kisugárzik, hogy „kénytelen-kelletlen” és „jobb híján” támogatom a koalíciót – de azért szívből is támogatom, mert nem csak az agyam, a szívem is érzékeny, milyen katasztrófa lenne, ha az országot ismét olyanok vezetnék, akik a viszolygató Kádár-nosztalgia Horthy- és Bárdossy-nosztalgijára cserélnék, miközben nyájukat „kitartás”-ra buzdítják. Nem kell démonizálnom ezt a táborot, mert ez közreműködésem nélkül is démonikus. Nemcsak Európából vezetne ki, hanem korunkból is, vissza abba a létezésbe, amely már a két világháború között anakronisztikus volt.

A koalíciót főként azért támogatom rosszkedvűen, mert a koalíció kisebb partja, amelyhez tar-

tozom, nem képes arra, hogy önálló alternatívát kínáljon a Fidesszel szemben. „A koalíciós munkát pedig csak úgy folytathatja az SZDSZ, ha nem hagy kétséget afelől, hogy a kádárizmus semmilyen aspektusának a rehabilitálásában nem partner” – ez a mondat A szabad demokrata és az értelmiség című cikkemben található (Élet és Irodalom,

múltjának ezt a vonatkozását elhallgatta választói előtt. Ebből a szocialisták azt a logikus következtetést vonták le, hogy megröppant gerincű partnerükkel most már azt tehetnek, amit akarnak. Ígéretük ellenére radikálisan leszűkítették az átvilágítandók körét. A szabad demokrata frakció megint csak nem kérte ki magának a szöszegést, nem ne-

kosságának nagy többsége valamely egyházhoz tartozónak vallja ugyan magát, de a hitéletből nem veszi ki részét. A rendszerváltás óta Medgyessy a második szocialista kormányfő, aki meg akarja venni a katolikus egyházat, de ez az elsőnek is csak félig sikerült. Az egyház zsebre rakja a pénzt, a műveltségnek ez a része tehát a várákosoknak megfelelően alakul, a számítások csak annyiban nem válnak be, hogy a megajándékozott aztán mégis a nagylelkű ajándékozók ellen uszít. Vagy: a miniszterelnök a szabad demokrata Pető Iván javaslatával és a parlament többségének döntésével szembeszegülve, a Terror Háza hős megmentőjének szerepében tetszeleg, holott a választási kampány finisének fideszes követelményei szerint berendezett Terror Háza még csökkentett költségvetéssel is a megfelelően ellátott kulturális intézmények közé tartozna.

Különösebb jóstehetség nélkül is megjövendölöm, hogy a megaláztatások sorozata folytatódni fog, mint a régi jó Horn Gyula idejében. A Fidesszel szemben, mint Rimbaud nadrágja, „eszmévé kopott” a szabad demokrata alternatíva, és e párt régi választói nehezen tudják majd megokolni, hogy miért ide szavazzanak. De ha ezt így látom, miért nem fogadom meg Orosz István tanácsát, miért nem utasítom el szívből és racionálisan ezt a koalíciót? Mert csak álmélkodni tudok mélyen tisztelt vitatársam álomvilágán. Orosz István még mindig azt képzei, hogy az Isten vagy a Történelem akaratából két rendszerváltó pártnak, a szabad demokrataknak és a Fidesszel kellene összefogniuk a szocialisták ellen. Ez a képtelen óhaj süt ki minden megnyilatkozásából, miközben Orbán Viktorból a Magyar Demokrata, a Vasárnapi Újság és a Pannon Rádió hangja szól, és viszont. Ezt látva és hallva „kelletlenül” és „jobb híján”, sőt olykor hányingerral küszködve, mégis szívből támogatom a koalíciót. És bár az ember nem szokta indokolgatni szívügyeit, sőt többnyire hallgat róluk, mégis megismétlem, amit tavasszal írtam legutóbbi könyvem hátlapjára: nem az uralkodói, hanem az alternatívái olyanok minden országnak, amelyenket megérdemel. Szennyes vízben nem kellemes úszni. De ha már benne vagyunk, nem mindegy, hogy fejünket a víz szintje fölött tartjuk, vagy alatta.

EÖRSI ISTVÁN

„...a szocialista párt – a magyarországi jobboldal politikai erőivel ellentétben – nem fenyegeti demokratikus intézményrendszerünket...”

aug. 23.). Ha ez a követelés valóra válna, oszlana rossz kedvem is. De nem válik valóra, pedig nincs olyan szabad demokrata vezető, aki rehabilitálná a kádárizmus bármelyik aspektusát. A pártvezetés mégis kiszolgáltatta magát koalíciós partnere mentalitásának: egy napi ellenállás után politikai és erkölcsi fenntartás nélkül fogadta el, hogy egy olyan III/2-es ügynök a demokratikus Magyarország miniszterelnöke, aki

vezte ezt becstelen spiclimentegetésnek, ellenállásából csupán annyira tellett, hogy életben tartotta a régi, túrhetetlen szabályozást. Ez a diadal tovább fokozza a szocialisták étvágyát. Az egyházak, főként a katolikus egyház jóindulatának megnyerése érdekében (hahahaha!) a miniszterelnök újabb roppant összegeket ajánl fel az adófizetők pénzéből a hitélet támogatására, még azzal sem törődve, hogy az ország la-

Másnaposság

ELÉG CSAK KITARTANOM
A SZONDÁT A LEVEGŐBE,
ÉS NYOMBAN
ELSZÍNEZŐDIK...

